



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. Š.**, nar., trvale bytem, zastoupen Mgr. Václavem Bartkem, advokátem, se sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného vydanému dne 16. 6. 2015, sp.zn. SZ/849/2015/4S-JMK č. j. MPSV-UM/11094/15/9S-JMK,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Václavu Bartkovi, advokátu, se sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **5200 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do **30 dnů** ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 16. 6. 2015, doplněnou ustanoveným zástupcem podáním ze dne 23. 12. 2015 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného dne 16. 6. 2015, sp. zn. SZ/849/2015/4S-JMK č. j. MPSV-UM/11094/15/9S-JMK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 6. 3. 2015, č. j. 4471/2015/KUR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým nebyla přiznána dávka

mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

II. Průběh správního řízení a obsah napadeného rozhodnutí

Žalobce podal dne 6. 5. 2013 u prvostupňového správního orgánu žádost o přiznání dávky hmotné nouze – mimořádné okamžité pomoci ve výši 10 000 Kč na úhradu nezbytného jednorázového výdaje spočívajícího v sanaci chrupu. Důvody žádosti označil jako hrozící újmu na zdraví a zároveň jako úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Poté požádal žalobce o přerušení řízení, na což zareagoval prvostupňový orgán usnesením o přerušení řízení ze dne 24. 6. 2013. Poté žalobce předložil lékařskou zprávu MUDr. P. ze dne 23. 6. 2014 s platností do září 2014 spojenou se žádostí o prodloužení lhůty. Na to zareagoval prvostupňový orgán usnesením ze dne 3. 9. 2014, jímž prodloužil lhůtu k doplnění o 10 dnů. Na to žalobce reagoval opět o opětovná žádost o prodloužení lhůty ze dne 18. 9. 2014, již prvostupňový správní orgán již nevyhověl a vydal usnesení o nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty ze dne 13. 10. 2014. Proti tomuto usnesení žalobce podal odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2015. Žalobce reagoval následně podáním další žádosti o prodloužení lhůty ze dne 19. 12. 2014, na což prvostupňový orgán vydal usnesení o neprodloužení lhůty ze dne 13. 1. 2015, proti němuž žalobce opět podal odvolání. Následně již bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ze dne 6. 3. 2015 o nepřiznání požadované dávky mimořádné okamžité pomoci. Po podání odvolání byl žalobce vyzván výzvou k jeho doplnění ze dne 4. 5. 2015, na níž žalobce reagoval žádostí o prodloužení lhůty ze dne 24. 5. 2015 „ze zdravotních důvodů, a to alespoň do konce července 2015“. K tomuto podání připojil i lékařskou zprávu MUDr. P. ze dne 22. 4. 2014, která potvrzovala jeho zdravotní stav do poloviny června 2014. Žalovaný na to dále nereagoval a vydal napadené rozhodnutí.

V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul průběh správního řízení a k jeho žádosti o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, k němuž byl vyzván výzvou ze dne 4. 5. 2015, a uvedl, že této žádosti nevyhověl, neboť mu byla poskytnuta k doplnění odvolání dostatečná lhůta, přičemž doplnění odvolání nebylo vázáno na jeho osobní přítomnost. Žalovaný měl za nadbytečné odvolatele znovu vyzývat a prodlužovat mu stanovenou lhůtu. Pokud byl navíc žalobce schopen s ohledem na svůj zdravotní stav schopen napsat písemnou žádost o prodloužení lhůty, lze mít za to, že byl i schopen písemně doplnit náležitosti odvolání. K věci samé žalovaný uvedl, že přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Poukázal na ustanovení § 2 odst. 3 a § 36 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Dovodil, že žalobci byl poskytován příspěvek na živobytí nepřetržitě od měsíce ledna 2007, tedy i v měsíci uplatnění žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci. Z toho vyplývá, že žalobce splňoval podmínky uvedené v ustanovení § 2 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi a vážná újma mu nehrozila. Žalovaný vyjádřil názor, že prvostupňový orgán měl k dispozici dostatečné podklady, aby o dávce rozhodl. Z uvedených důvodů odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

V doplnění žaloby ze dne 23. 12. 2015 žalobce prostřednictvím svého zástupce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť mu žalovaný odepřel právo na spravedlivý proces. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí blanketním odvoláním.

Následně jej žalovaný vyzval k doplnění tohoto odvolání o náležitosti dle ust. § 82 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Po obdržení této výzvy zaslal žalobce žalovanému písemnou žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, a to do doby, než se zlepší jeho zdravotní stav. K žádosti doložil žalobce lékařskou zprávu MUDr. L. P. Žalovaný žádosti nevyhovět, a aniž by žalobci umožnil uvést, v čem spatřuje nesprávnost prvostupňového rozhodnutí, odvolání zamítl.

Svůj postup žalovaný ospravedlnil tím, že měl žalobce dostatek času na doplnění odvolání, tento úkon nebyl vázán na osobní přítomnost žalobce a pokud byl žalobce schopen napsat žádost, mohl písemně doplnit i své odvolání. Tyto závěry jsou však dle názoru žalobce v rozporu s judikaturou týkající se překážky spočívající v nepříznivém zdravotním stavu účastníka řízení. Žalovaný dostatečným způsobem nezkoumal zdravotní stav žalobce. Limity žalobce byly konkrétně stanoveny v lékařské zprávě doložené žalobcem a pouhá skutečnost, že žalobce poslal žádost o prodloužení lhůty, či se v jiném řízení dostavil osobně ke správnímu orgánu, ještě neznamená, že byl schopen i náležitým způsobem doplnit odvolání. K takovému závěru objektivně nelze dospět a postup žalovaného naplňuje znaky libovůle. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2001, sp. zn. 20 Cdo 2056/2000.

Žalobce shrnul, že mu bylo postupem žalovaného znemožněno, aby hájil svá práva v odvolacím řízení. Z tohoto důvodu navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný se k věci vyjádřil s tím, že žalobce v posledních letech účelově protahuje všechna správní řízení. Za tímto účelem dokládá potvrzení od lékaře o jeho nepříznivém zdravotním stavu. Tato potvrzení MUDr. L. P. však neosvědčují pracovní neschopnost žalobce, jen určité doporučení minimalizovat stresory, a jsou vystavována běžně i na rok dopředu tak, aby pokryla celé požadované období. Dle názoru žalovaného se jedná o obstrukční jednání, neboť žalobce se správními orgány běžně osobně jedná. Předmětných potvrzení předložil žalobce v posledních dvou a půl letech na Úřad práce ČR a MPSV až několik desítek.

Žalovaný dále uvedl, že vyzval žalobce k doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ve lhůtě 8 dnů, přičemž žalobce byl poučen o tom, že pokud své odvolání nedoplní ve stanovené lhůtě, bude projednáno ve smyslu § 82 odst. 2 a § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný se rozhodl žádosti o prodloužení lhůty nevyhovět, neboť mu byla k doplnění odvolání poskytnuta dostatečná lhůta. Pokud byl žalobce s ohledem na svůj zdravotní stav schopen napsat písemnou žádost o prodloužení lhůty, lze mít za to, že byl i schopen písemně doplnit náležitosti odvolání.

Pro úplnost žalovaný dodal, že práva žalobce nebyla nijak dotčena, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo v odvolacím řízení v plném rozsahu přezkoumáno. Předmětnou dávku (mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu mimořádné újmy na zdraví) ani nebylo možno v tomto případě poskytnout, neboť se poskytuje osobě v hmotné nouzi, která nesplňuje podmínky podle § odst. 2 zákona o pomoci. Jelikož žalobce byl zajištěn dávkou příspěvek na živobytí, nevznikl by mu na dávku nárok. S ohledem na vše zde uvedené navrhuje žalovaný, aby byla žaloba zamítnuta.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž však neuvedl žádné zásadní nové skutečnosti, pouze zdůraznil, že si žalovaný počínal protiprávně, pokud v rozporu s lékařskými zprávami vyhodnotil, že zdravotní stav žalobce mu umožňuje doplnit odvolání. Pokud žalovaný argumentoval snahou žalobce protahovat řízení, pak takovýto argument postrádá smysl a logiku.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

Ve věci se konalo dne 28. 3. 2017 ústní jednání za osobní přítomnosti žalobce i jeho ustanoveného zástupce, ale v omluvené nepřítomnosti žalovaného. Krajský soud shrnul při jednání podstatný obsah soudního a správního spisu vedeného v této věci. K dotazu soudu žalobce uvedl, že lékařská zpráva MUDr. P. zmíněná v žalobě bez datace je tou zprávou, která je založena ve správním spisu. K tomu žalobce dále uvedl, že by ve správním spisu mělo být až osm lékařských zpráv dokládajících zdravotní neschopnost žalobce. Soud k tomu konkrétně konstatoval jednotlivé listiny obsažené ve správním spisu, přičemž konstatoval i druhou zprávu MUDr. P. založenou ve správním spisu ze dne 8. 12. 2014 potvrzující zdravotní neschopnost žalobce až do března 2015. Žalobce navrhl doplnění dokazování dalšími zprávami MUDr. P., nedokázal je však přesně datovat, nicméně podle jeho slov měly pokrývat následující období, které není pokryto lékařskými zprávami obsaženými ve správním spisu. K dispozici je však nemá, netušil však, že tyto zprávy nejsou obsahem správního spisu. Krajský soud tento návrh na provedení dokazování zamítl s tím, že by předložení těchto zpráv nepřineslo k věci nic nového. Po slyšení závěrečných návrhů ve věci soud přikročil k meritornímu posouzení věci.

Přitom krajský soud vycházel při posouzení věci ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. V souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Krajský soud v první řadě podotýká, že předmětná věc zcela zapadá do skutkového a právního rámce jiných věcí, v nichž žalobce opakovaně svými žalobami brojí proti rozhodnutím žalovaného a Úřadu práce ČR ve věcech sociálních dávek. Žalobce opakovaně postupuje tímto způsobem v řízení o dávkách pomoci hmotné nouzi, který vede pouze k protahování řízení, přičemž předkládá zprávy MUDr. P., které mají stále obdobný obsah. Krajský soud se s tímto přístupem žalobce ve své rozhodovací činnosti setkal opakovaně (věci vedené pod sp. zn. 33 A 24/2015, 33 A 70/2015, 33 A 71/2015 atd.).

Krajský soud vycházel z právní úpravy obsažené v ustanoveních § 81 a násl. správního řádu upravujících odvolací řízení před správním orgánem. Podle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu platí, že „[o]dvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem

stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.“ Podle ustanovení § 86 odst. 1 a 2 správního řádu platí, že „odvolání se podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo bylo-li nepřípustné.“

Podle ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu platí, že z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí. Podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu platí, že „nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“ Podle ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu „[s]právní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká. Lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.“ Jak uvádí komentářová literatura k výkladu tohoto ustanovení, při prodloužení lhůty na žádost účastníka řízení je třeba dodržet rovnost účastníků a nesmí být ohrožen účel řízení, přičemž na prodloužení lhůty není právní nárok (viz k tomu Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 222).

Z citované právní úpravy vyplývá, že je obecnou povinností účastníka řízení doplnit odvolání na výzvu správního orgánu, v níž mu správní orgán k doplnění podání stanoví přiměřenou lhůtu. Pokud by správní orgán takto nepostupoval, jedná se o vadu řízení, která má nepochybně za následek porušení procesních práv účastníka řízení (viz k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, přístupný na www.nssoud.cz). V posuzované věci však žalovaný takto postupoval, přičemž krajský soud nepřehlédl, že tento krok byl v první řadě povinností prvostupňového orgánu. Nicméně není třeba považovat za vadu řízení, pokud si odvolací orgán z důvodu efektivitativy atrahuje tuto procesní povinnost a odstraňuje vady odvolání sám (viz k tomu Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. tamtéž, s. 430). Dále krajský soud poukazuje na to, že řízení o dávkách pomoci v hmotné nouzi je řízením zahajovaným na žádost. Účastník řízení je v tomto řízení povinen poskytnout orgánu pomoci v hmotné nouzi veškerou součinnost a doložit veškeré potřebné podklady, které si správní orgán nemůže bez dalšího opatřit sám. Dále je třeba poukázat na zásadu procesní efektivitativy (tzv. hospodárnosti) správního řízení, kdy správní orgán je povinen v řízení postupovat tak, aby řízení šlo ke svému cíli pokud možno za co nejmenšího vynaložení prostředků veřejných i soukromých. Zásada rychlosti správního řízení je v tomto kontextu vyjádřena pořádkovými lhůtami, které platí pro vydání správního rozhodnutí, odvolací řízení nevyjímaje.

Pokud žalobce podal blanketní odvolání, bylo ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu povinností prvostupňového správního orgánu (žalovaného), aby vyzval odvolatele k doplnění jeho odvolání. To žalovaný učinil, když dne 4. 5. 2015 zaslal žalobci výzvu

k odstranění vad podaného odvolání, přičemž k jejich odstranění poskytl žalobci lhůtu osmi dnů od doručení této výzvy. Následně žalobce požádal podáním ze dne 24. 5. 2014 o prodloužení lhůty ze zdravotních důvodů, a to alespoň do konce července 2015. K tomuto podání připojil i lékařskou zprávu MUDr. P. ze dne 22. 4. 2014, která potvrzovala jeho zdravotní stav do poloviny června 2014. Je zřejmé, že lékařská zpráva MUDr. P. se na dané období, v němž bylo vedeno odvolací řízení v předmětné věci, vůbec nevztahovala. Bylo tedy toliko na uvážení správních orgánů (v posuzované věci žalovaného), zda podané žádosti vyhoví či nikoliv. V daném případě bylo žalovanému dle jeho vyjádření z okolností jiných správních řízení vedených s žalobcem dostatečně průkazně známo, že žalobce obdobným způsobem postupuje při komunikaci se správními orgány zcela běžně, přičemž předkládá lékařské zprávy MUDr. L. P., které potvrzují neschopnost jednání s úřady, ačkoliv se žalobce v některých případech k jednání u správních orgánů dostavuje. Jak již bylo předznamenáno, krajský soud považuje toto tvrzení za věrohodné, neboť i jemu je z jeho úřední činnosti známo (např. dříve vedená řízení pod sp. zn. 33 A 70/2015 či 33 A 71/2015 apod.), že žalobce takto standardně postupuje i v jiných správních řízeních, přičemž ve snaze dosáhnout prodloužení lhůt stanovených správním orgánem pravidelně argumentuje lékařskými zprávami pokrývajícími v konečném důsledku nepřetržitě období minimálně několika měsíců, ne-li dokonce let. Přitom je patrné, že v jiných správních řízeních v téže době žalobce běžně jedná. I kdyby však byl žalobce skutečně v důsledku svého zdravotního stavu omezen ve vypracovávání procesních podání, měl možnost využít práva na právní pomoc ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny. Je ostatně v zájmu žalobce, usiluje-li o přiznání dávky hmotné nouze z důvodu snahy řešit svoji neutěšenou finanční situaci, aby správní řízení probíhalo bez zbytečných průtahů. Krajský soud tedy na tomto místě uzavírá, že za daných okolností mohl mít žalovaný oprávněně pochybnosti o objektivitě žalobcem předkládaných lékařských zpráv, neboť žalobce jich očividně užívá jako prostředku k prodlužování a komplikování správního řízení.

Krajský soud dále podotýká, že v předmětném správním řízení byl postup žalobce v prvostupňovém řízení obdobný jako v odvolacím řízení, neboť žádost o prodloužení lhůty byla podána v obou fázích správního řízení. Konkrétně žalobce již v řízení před prvostupňovým správním orgánem žádal opakovaně např. podáními ze dne 18. 9. 2014, 19. 12. 2014 o prodloužení lhůty k seznámení s podklady řízení, přičemž těmito žádostem se prvostupňový správní orgán v některých případech i vyhověl, nicméně k odstranění vad žádosti o dávku to nevedlo. V případě pozdějších žádostí prvostupňový správní orgán nevyhověl, proti čemuž žalobce opakovaně podal odvolání. Z celkového pohledu tento postup žalobce vedl pouze k naprosto neúčelnému a až extrémnímu prodloužení řízení o dávce mimořádné okamžité pomoci, které vcelku trvalo déle než dva roky. Pokud tedy za této situace žalobce v odvolacím řízení opětovně uplatnil žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, aniž by navíc doložil své důvody aktuálním a přesvědčivým lékařským potvrzením, bylo zcela na místě, že žalovaný této žádosti nevyhověl. Byť zákon výslovně nestanoví, že by bylo nezbytné v případě nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty vydávat ve věci usnesení (a takový závěr nevyplývá ani z komentářové literatury), krajský soud takový postup i s ohledem na právní jistotu účastníků správního řízení považuje za vhodnější. Vzhledem k tomu, že žalovaný takto na rozdíl od prvostupňového správního orgánu v obdobné procesní situaci neučinil, a aniž by o žádosti žalobce rozhodl, vydal bez dalšího napadené rozhodnutí, byl krajský soud nucen vážit, zda se mohlo jednat o vadu řízení, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.r.s.].

V této souvislosti krajský soud zejména zohlednil, že z výše uvedených okolností jednoznačně vyplývá, že pokud žalobce nevyužil svého práva doplnit odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ve lhůtě stanovené žalovaným, nebylo již dále procesně efektivní vyčkávat na to, zda žalobce své odvolání doplní dodatečně, až pomínou jeho tvrzené zdravotní obtíže, o jejichž povaze měl žalovaný navíc zásadní pochyby. Pokud navíc dále žalovaný postupoval tak, že prvostupňové rozhodnutí přezkoumal v plném rozsahu rozhodovacích důvodů, nemohl ve výsledku na základě své diskrece neprodloužit žalobci lhůtu k podání doplnění odvolání zasáhnout nezákonně do žalobcových práv. O následku nedoplnění odvolání byl ostatně žalobce ve výzvě žalovaného poučen. V neposlední řadě je nutno zdůraznit, že byť žalovaný nevydal o neprodloužení lhůty k doplnění odvolání samostatné usnesení, svoje úvahy, které jej k takovému postupu vedly, zahrnul do odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž srozumitelně objasnil, z jakých důvodů neshledal prostor pro vyhovění žádosti žalobce. Proto krajský soud považuje za neopodstatněné i námitky žalobce, že postup žalovaného naplňuje znaky libovůle.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný podle názoru krajského soudu sice nepostupoval striktně procesně správně, pokud o svém rozhodnutí neprodloužit žalobci lhůtu k doplnění odvolání nevydal usnesení o neprodloužení lhůty ve smyslu § 39 správního řádu, nicméně v kontextu konkrétních okolností, jak byly výše vyloženy, a s ohledem na skutečnost, že svůj postup v konečném důsledku náležitě odůvodnil, nebyl žalobce nikterak krácen na svém právu na podání řádného opravného prostředku proti prvostupňovému rozhodnutí o dávce, jakož ani na právu na přezkum tohoto rozhodnutí. Pokud žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2001, sp. zn. 20 Cdo 2056/2000, pak je třeba uvést, že citovaný rozsudek se týkal zcela odlišné procesní i skutkové situace a na posuzovanou věc je zcela nepřiléhavý. Navíc se jedná o výklad příslušných ustanovení o.s.ř., nikoliv správního řádu. Tyto závěry krajského soudu navíc v jiné obdobné věci žalobce potvrdil i Nejvyšší správní soud, a to v nedávném rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č.j. 1 Ads 6/2017 – 25, jehož rozhodovací důvody jsou zcela uplatnitelné i na posuzovanou věc.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s. (výrok II tohoto rozsudku).

Krajský soud dále rozhodl ve výroku III tohoto rozsudku o odměně ustanoveného zástupce Mgr. Václava Bartka za zastupování ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. a příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Podle ustanovení § 9 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu platí, že v řízení o žalobě v důchodové věci ve správním soudnictví je tarifní hodnotou 5000 Kč. Ve smyslu § 7 bod 3 této vyhlášky činí sazba za jeden úkon právní služby 1000 Kč. Krajský soud vycházel z toho, že ustanovený zástupce učinil ve věci prokazatelně čtyři úkony právní služby, a to konkrétně převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], doplnění žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], replika ze dne 16. 3. 2016, účast na jednání soudu dne 28. 3. 2017 [§ 11 odst. 1 písm.

g) advokátního tarifu]. Ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, tedy celkově odměna ve výši 1300 Kč za úkon, což činí za provedené úkony celkem 5200 Kč. Jelikož ustanovený zástupce soudu nedoložil, že je plátcem DPH, soud nezvýšil jeho odměnu o částku připadající na tuto daň.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. března 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová